ÎN MEMORIA LUI DUMITRU MAIER – SPORTIVUL EROU

„Omule, să-mi spui de știi, / cine ești, de unde vii? / Ce ochi ai avut? căprui? / buze dulci sau amărui? / către care stea din hău / a privit destinul tău? / Unde ți s-a odihnit / noaptea trupul obosit? / Aveai dragă ori soție / sau iubit n-ai prins a știe? / Omule, ce nume ai? / Cum te cheamă, în ce grai? / Care mumă în suspine / umblă lumea după tine? / Vîntul suflă mohorît: / „Proletar a fost. Și-atît".

Foto: Luca ANDREI — Cluj

„Eroii trebuie să fie printre noi" — spuneau pionierii Clujului cînd au dezvelit bustul lui Dumitru Maier (pe soclul căruia poetul Ion Arcaș a pus epitaful de mai sus), campionul național din 1931 la lupte greco-romane, categoria semimijlocie, luptătorul ceferist căzut sub gloanțele jandarmilor aduși, în dimineața lui 16 februarie 1933, să facă „ordine" la Griviția roșie.

„Să-i avem aproape, atît pentru cinstire cît și pentru pilduitorul lor exemplu" — mai spuneau, la emoționanta manifestație de zilele trecute, purtătorii cravatelor roșii, „motivînd" de ce au adus bustul lui Dumitru Maier (lucrat de către profesorul clujean Ioan Rusu și instalat pe un soclu executat de către tinerii de la Atelierele 16 Februarie) în Casa pionierului, acolo unde ei se reunesc zilnic dînd expresie unor deziderate care, pentru vremea copilăriei lui Maier, nu constituiau decît niște vise pentru copiii muncitorilor.

Despre Maier, valorosul sportiv și curajosul luptător ceferist au vorbit, apoi, contemporanii lui, cei care l-au văzut „călcînd" zilnic 24 de kilometri, distanța de la Gilău — unde locuia — la Cluj — unde lucra ca lăcătuș — și înapoi, ca și cei care i-au fost colegi de sport, fie la gimnastică — pe care „Mitru" a practicat-o între 1924—1926 —, fie la lupte — disciplină pe care el a onorat-o, în 1931, cu titlul național și pe care o reprezenta cu cinste în anul cînd, transferat fiind la București, a aderat la luptele muncitorilor ceferiști și a căzut ucis.

„A căzut fără să intre însă în uitare" — țin să sublinieze pionierii Clujului, cei care au instalat bustul sportivului erou Dumitru Maier în Casa lor pentru permanentă cinstire și continuu exemplu.

Nușa DEMIAN

Sportul Magazin

„URIAȘUL BLOND" – PE URMELE LUI GHEORGHE GRUIA

Uriașii sînt la modă în sport. Fie că este vorba de baschet sau de atletism, de volei sau de box, de handbal sau de canotaj, ei sînt căutați cu înfrigurare de antrenori și disputați între aceștia, așa încît nu e de mirare că fiecare „gigant" a practicat cel puțin două discipline sportive pînă cînd și-a descoperit adevărata vocație.

Handbalistul **Ștefan Birtalan**, „uns" ca urmaș al reputatului Gheorghe Gruia, atît în echipa națională, cît și în formația sa de club, Steaua, nu a făcut nici el excepție de la regula amintită...

Născut la 25 septembrie 1948 în localitatea Jibou din județul Sălaj, Birtalan a fost, încă din primele clase ale școlii, un devotat prieten al sportului. Cu fizicul său impresionant, cu talia de pivot și cu umerii săi largi, el era întotdeauna primul la toate concursurile care se organizau, impunîndu-se curînd atenției profesorului de educație fizică Virgil Budu. Acesta îl trece pe rînd pe la atletism, baschet, volei și handbal, neștiind efectiv la ce sport să-l „debarce", întrucît dovedea aptitudini excepționale pentru... toate! Odată cu terminarea liceului, Ștefan intră la Școala tehnică de construcții din Baia Mare și este legitimat în echipa de volei Minerul care activa în divizia A. Mirajul golului, al porții de handbal și angajarea fizică directă îl atrag, însă, de partea sportului cu mingea mică, în noiembrie 1966 el debutînd în formația băimăreană Minaur. Peste numai un an „uriașul blond" își propulsează echipa în prima divizie a țării, devenind spaima portarilor, cu „ghiulelele" pe care le expedia din înălțimea staturii sale. El este cooptat pe rînd în reprezentativele naționale de juniori și tineret, pentru ca, la trei ani de la debut, în 1969, să fie inclus în prima garnitură a țării, cucerind împreună cu aceasta titlul suprem la C.M. de la Paris. Devenind, în 1970, component al echipei bucureștene Steaua, Ștefan Birtalan a îmbrăcat de două ori tricoul de campion național fiind considerat, în momentul de față, cel mai puternic șuteur din handbalul nostru.

Iată deci un fruntaș de necontestat al sportului nostru cu mingea mică, un vîrf sportiv căruia — oricît ar părea de paradoxal — nu i s-a solicitat pînă acum nici un interviu. Acesta e primul...

— Se spune despre d-ta că ești un „lunar" prea... timid. Așa e?

— N-aș zice timid, dar pînă acum cîtva timp eram împovărat de complexe. Să joci alături de un handbalist de talia lui Gruia și să știi că toată lumea așteaptă de la tine același lucru ca de la cel mai bun jucător al lumii nu e puțin... Cred, însă, că am scăpat de complexele mele și am început să mă apropii de randamentul pe care simt că pot să-l dau. De altfel, coechipierii mei de la Steaua m-au sprijinit foarte mult pentru a putea reuși acest lucru.

— La un moment dat te specializaseși în aruncările de la 7 m. Aveai un adevărat ritual în executarea acestor aruncări. Ți s-a întîmplat de multe ori să ratezi?

— La început înscriam toate aruncările. Portarii erau de-a dreptul înghețiți de forța șutului meu, dar cu timpul au început să-mi „prindă" colțurile. A trebuit să recurg la un prim șiretlic: mă prefăceam că voi arunca extrem de puternic, portarii ieșeau cu 2—3 pași și le „puneam" mingea ușor, cu boltă... S-au obișnuit, însă, și cu acest gen de aruncare și am recurs la a treia: în momentul cînd ajungeam la jumătatea mișcării pregătitoare pentru șut, trimiteam mingea ca un „bobîrnac", cu viteză, pe lîngă capul portarului, care era surprins de rapiditatea execuției. Acum am deci la dispoziție trei genuri de aruncare. De ratat mai ratez cîte o dată, dar numai cînd mingea... întîlnește bara sau iese afară...

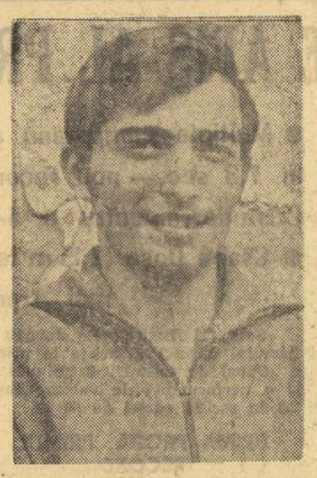

ȘTEFAN BIRTALAN
Foto: N. DRAGOȘ

— Crezi că vei ajunge un jucător tot atît de bun ca Gruia?

— Aș minți dacă aș spune că nu cred, dar de la a crede și pînă la a reuși e drum lung. Despre mine se spune că am șutul mai puternic decît al lui Gruia, dar eu nu am calitățile lui fizice — detentă, viteză, incisivitate, așa încît nu pot ajunge un handbalist de mare valoare decît cu sprijinul coechipierilor, care trebuie să-mi creeze culoare, să mă pună în poziție de șut. Așa s-a întîmplat la Moscova, în meciul retur cu campioana U.R.S.S., unde am înscris 12 goluri.

— Ce planuri ai pentru anii următori?

— În primul rînd mă preocupă studiile, eu fiind student la I.E.F.S.; apoi, firește, doresc să realizez cît mai mult în jocul care mi-a devenit atît de drag, în handbal, și cînd spun asta mă gîndesc la un nou titlu de campion național cucerit împreună cu echipa mea de club, după care viitoarea ediție a J.O. reprezintă obiectivul pentru care mă voi pregăti cu mare seriozitate. În sfîrșit, o dorință mai intimă, care se va împlini foarte curînd, este aceea de a mă căsători...

Horia ALEXANDRESCU

„VASA" — O PROBĂ DE SĂNĂTATE PUBLICĂ

Incredibil! Anul acesta peste 10 000 de participanți iau startul în Suedia într-o cursă de schi fond pe distanța de 85,9 km! Și totuși este adevărat: VASA, cea mai mare cursă de schi din lume se află în acest an la cea de a 50-a ediție!

Prima ediție a acestei magnifice curse a avut loc în 1923, cînd peste 100 amatori au parcurs distanța dintre localitățile Sälen și Mora omagiind eroismul unui tînăr patriot, Gustav Vasa, a cărui faptă a devenit legendară. Se spune că în iarna grea a anului 1520, tînărul Vasa se găsea în localitatea Mora, încercînd să-i convingă pe compatrioții săi de necesitatea desfășurării unei lupte organizate împotriva cotropitorilor danezi. Nereușind să-i convingă, a pornit cu durerea în suflet spre granița norvegiană. Locuitorii din Mora și-au dat apoi seama de consecințele refuzului lor și au trimis pe urmele înfiăcăratului patriot pe cei mai capabili schiori din localitate. Abia după 90 km, în satul Sälen, ei au reușit să-l ajungă. Sub imboldul acestui minunat gest de solidaritate, Vasa face cale întoarsă și organizează o armată de schiori, a căror luptă va duce la constituirea statului liber suedez.

Din 1923, în fiecare an mii de suedezi (în ultima vreme participă și străini) se aliniază la start. Care este motorul acestei impresionante manifestări? Numai tradiția, patriotismul? Este vorba, fără îndoială, și de voința fiecărui individ de a-și proba siesi că este capabil de un act de curaj deosebit. Iată pentru ce, participînd la această întrecere, fiecare își aruncă o mică provocare.

Spectacolul cursei este însolit. Imaginați-vă, în zorii unei dimineți, 10 000 de schiori forfotind, gesticulînd, pentru a se încălzi și a-și lua poziția de plecare, arzînd de nerăbdare după clipa eliberatoare a startului. Ora 7.45. Masa alergătorilor se pune în mișcare asemeni unei uriașe avalanșe. Ritmul este infernal, fiecare încercînd să se desprindă, evitînd căzătura și busculadele. După cîteva sute de metri, ritmul se domolește, brusc, accelerări producîndu-se de fiecare dată cînd se iveste o breșă. Și avalanșa continuă, năpustindu-se în pădure, fiecare individ umăr lîngă umăr, schiu lîngă schiu, strivindu-se aparent, aci formînd un tot unitar, aci desprinzîndu-se pentru a se rostogoli cu repeziciune. La ieșirea din pădure, 8 piste eliberează schiorii din corsetul aglomerării, primilor kilometri. Din cînd în cînd apar punctele de alimentare unde faimoasa „Blåbarsoppa" — o supă de afine — este cea mai căutată. O multime densă și entuziastă își încurajează favoriții. Regiunea este minunată. Pădurile troienite, cerul albastru și strălucirea soarelui fac pe alergători să uite lungimea traseului și propria slăbiciune. Între km. 50 și 70, alura este vie sub imboldul spectatorilor și a dorinței de a termina. Încă puțin și clopotnița bisericii din Mora apare la orizont. Concurenții intră triumfal pe străzile localității sub baia binefăcătoare a aplauzelor oferite cu atîta generozitate, de parcă fiecare alergător ar fi un învingător. Și este într-adevăr, un învingător!

Ce gîndim despre aceasta? Ce probă mai elocventă de sănătate publică? Ce lecție mai vie de morală în care schiul este mai mult decît un sport, este o morală? Ce pildă mai grăitoare de putere a voinței, de confruntare a individului cu sine, la capătul cursei așteptîndu-l pe fiecare bucuria victoriei?

„Adevăratul sens al schiului — spunea J. P. Sartre — este acela de a ne permite să stăpînim zăpada, dificultățile întrecerii și pe noi, schiorul fiind în orice clipă în căutarea lui însuși, a eului său absolut".

Scrîind aceste rînduri, mi-a încolțit speranța că poate undeva, și la noi, cineva va iniția un cros pe zăpadă, nu neapărat pe 90 km, într-o duminică frumoasă de iarnă deschis tuturor.

prof. ION MATEI

ALESUL NIMFELOR DE GHEAȚĂ

„Temerarului coborîtor al pîrtiilor de zăpadă"

Desprins din negura-așteptării
Și avîntat pe căi de vată,
Pribeagul mesager al zării,
Din umbra muntelui se-arată.

Un nor de-argint, care se pierde
În răsucirile de cale,
Purtînd în scurta-i drumeție,
Chemarea vetrelor din vale.

În mărginita-i strălucire,
Alesul nimfelor de gheață
Împodobește cu-o privire,
Înduplecata suprafață.

Se-aud cîntări vestind a noapte.
Zeiescul chip brăzdat de cute,
Se pierde-n volburа de șoapte,
Cu gîndurile-i... nestiute.

GH. DUMITRU

RĂSPUNDE Ion Roșu

MINEL IONCESCU, HUNEDOARA. **„Trebuie să știți că atît eu, cît și tatăl meu iubim fotbalul. Dar, ne și contrazicem** (n.n. Bine faceți! Altfel, viața microbistilor ar fi monotonă, neinteresantă). **De pildă, atunci cînd la un meci de fotbal disputat în cadrul L.I.M. Hunedoara, un jucător nu a tras direct lovitura de la 11 metri, ci a trimis mingea încet înainte, iar un coechipier a**

pătruns în careu și a marcat, eu am spus că arbitrul a procedat corect, acordînd golul, iar tata susține că un gol înscris în asemenea condiții, nu este valabil". În materie de fotbal, copiii nu fac rău dacă-și contrazic uneori părinții! Așa cum ați făcut dv. Golul a fost perfect regulamentar.

ȘTEFAN CIPERE, TURNU SEVERIN. **„Cîțiva colegi de muncă afirmă că, în urmă cu cîteva luni, Cassius Clay l-a învins prin K. O. în repriza a șaptea, pe Foreman. Eu susțin că acești doi boxeri nu s-au întîlnit niciodată. Ajutați-mă să scap de ironiile lor, bineînțeles dacă am dreptate". Vă ajut, cu plăcere, confirmînd că aveți dreptate. Cum fac acum, însă, să-i salvez și pe colegii dv. de ironiile dv.?**

VIOREL TURDA, SIGHET. **Îmi puneți două întrebări: 1. Cînd vor avea loc meciurile cu R. D. G. și Finlanda, la București? La 27 mai 1973 și, respectiv, la 14 octombrie 1973. 2. Cu ce echipă țin? Cu echipa de oină Avîntul Curcani!**

ILIE NECULAI, COLONIA ROȘIAJIU. **În finala campionatului mondial de handbal (masculin) din 1970, de la Paris, reprezentativa României a întrecut, după un meci disputat la cea mai înaltă tensiune, echipa R. D. Germane. Scor: 13—12 (4—5).**

M. CORNEL, PLOIEȘTI. **Este perfect adevărat: Lucescu n-a venit de la Știința București, la Dinamo, ci a fost vorba de o... restituire. Lucescu fusese îm-**

prumutat de Dinamo echipei Știința, negăsindu-i-se în formula de-atunci un loc în formația dinamovistă.

RICUȚA BOGDAN, DROBETA TURNU SEVERIN. **„Echipa mea preferată este și va fi Universitatea Craiova. De cînd au intrat în „Națională" Sameș și Marcu, plutesc de fericire și-i disprețuiesc pe cei care mă contrazic, spunînd că nu echipa din Bănie este cea mai bună din țară. Vă rog a-mi publica adresa (str. Independenței nr. 2) pentru a putea corespunde cu toți suporterii favoritei mele". Păcat că nu pot juca suporterii, în locul idolilor lor. Sînt convins că l-ar întrece în materie de moral și de voință!**

ȘTEFAN BARBU, BAIA MARE. **Oamenii se schimbă. Implicit, se schimbă și judecățile asupra lor. Poate că, la ora actuală, și dv. priviți altfel lucrurile...**

GR. TOLOACA, ALBA IULIA. **Am reținut una dintre „Întrebările suporterului Culiță": Cei care pun TĂLPI (pe gazon), nu cumva sînt CISMARI (în fotbal)?**

MARIUS KUSOVICI, BUCUREȘTI. **Cu trei decenii în urmă, în timpul războiului, s-a disputat un campionat de fotbal de proporții reduse, care nu figurează în evidența oficială a edițiilor diviziei A. Competiția a fost cîștigată de F. C. Craiova, în rîndurile căreia evoluau, printre alții, Felecan, Albu, Nistor, Angelo Niculescu și Ștefan Covaci.**

VASILE BERTELAN, LUCACENI. **Cam devreme — la 15 ani — ai pornit pe drumul rămășagiilor. Nu e mai puțin adevărat, însă, că adversarul fiind un frate de-al dumitale, familia nu riscă**

să fie în pagubă! Și acum, răspunsul la întrebarea cerută: în ediția trecută a Cupei României, la Cîmpina, în optimile de finală ale competiției, Metalul a eliminat pe F. C. Argeș. Scorul: 3—1. Au înscris, în ordine, Georgescu, Omer, Troi (care juca atunci la Metalul) și respectiv Dobrin, gol înscris în minutul 90).

Ilustrații: N. CLAUDIU

ESTE GREU DE LUPTAT CONTRA UNUI „NUME"

— ne declară, într-o sală de scrimă, o candidată la titlul mondial la... gimnastică modernă (N. Robeva)

Ținuta corpului, expresivitatea mișcării mîinilor și asemănarea în sine, m-au făcut să cred de prima dată că cea pe care o aveam în față este **Nașka Robeva**, vicecampioana mondială la gimnastică modernă. Ceea ce mă făcea totuși să am o reținere, era faptul că în sala în care ne găseam, era locul de desfășurare al „internaționalelor" de sabie ale Bulgariei și nicidecum o sală cu covor și cu plan. Și totuși, nu mă înșelasem. Prezența ei în lumea „armelor albe", se datora... soțului său A. Liptcev, component al reprezentativei Bulgariei de scrimă.

Amabilă și zîmbitoare (Liptcev obținuse tocmai calificarea în sferturile de finală), Nașka Robeva a răspuns favorabil invitației la un dialog.

— Care din cele două sporturi, gimnastica sau scrima, oferă mai mari emoții?

— Cred că scrima. Am emoții pentru fiecare asalt pe care-l susține soțul meu și cum acestea sînt atît de multe într-o competiție, vă închipuiți!... Nici nu-mi revin bine și el intră din nou pe planșă. La noi este cu totul altceva. Dar nu-i exclus ca întrebîndu-l pe el, să vă răspundă invers. De fapt, emoțiile de spectator și cele de concurent, sînt total diferite.

— M-am numărat printre cei care în luna noiembrie a anului trecut, v-au aplaudat evoluțiile în sala „23 August" din capitala noastră.

— Ce amintire plăcută păstrez acestei vizite în România! Și aceasta nu numai pentru victoria obținută, ci, mai ales, pentru felul cum am fost încurajată și apreciată. Am acasă ziarul SPORTUL care mi-a publicat fotografia pe pagina întîia.

— V[illegible]răpește mult timp pregătirea?

— Da. Însă cînd faci ceva cu pasiune, nici nu știi cînd trece timpul. Sînt foarte rare zilele dintr-un an, în care nu am contact cu covorul, cu muzica sau cu exercițiile la oglindă.

— Care considerați că sînt elementele care decid succesul unui exercițiu și care ating „sensibilitățile" arbitrilor?

— Să știți că este numai un punct de vedere personal. S-ar putea să mai fie și altele. Cred că gradul de dificultate al elementelor introduse în exercițiu, viteza de execuție, eleganța, originalitatea, precizia mînuirii obiectelor. Și toate acestea pe fondul unui acompaniament muzical bine ales, care să puncteze fiecare element.

— Vă compuneți singură exercițiile?

— Nu. Colaborez întotdeauna cu antrenoarea, cu maestra de balet și cu cea care îmi asigură acompaniamentul.

— Cîte concurente se prezintă la o finală a campionatului Bulgariei?

— La categoria maestre, în jurul cifrei de 50. La categoriile inferioare este greu de spus, fiind foarte multe. În Sofia, în afara echipelor de club, mai există și echipe școlare. Aici avem chiar trei școli cu program special de gimnastică modernă.

— Cum apreciați gimnastele din România?

— Pe cît sînt de tinere pe atît sînt de talentate. Evoluțiile lor mă fac să afirm că au ceva din „școala" noastră.

— Adică?

— Combinațiile, varietatea elementelor și dinamismul. Deși foarte tînără, echipa României promite surprize plăcute într-un viitor apropiat, poate chiar la Balcaniada din toamnă de la București. Mi-au plăcut în mod deosebit Rodica Pintea, Cristina Sima, Maria Preda, Mihaela Tîrnoveanu.

— Cu ce șanse mergeți la mondialele de la Rotterdam?

— Întrebarea vine la numai cîteva zile după ce am văzut la televizor C. E. de patinaj artistic și am constatat cît de „intangibil" este Andrej Nepela. Am avut momente de descurajare. Noroc că pînă în noiembrie, la „mondiale", mai este destul timp.

Nașka Robeva se pregătește cu sîrg pentru viitoarele campionate mondiale

Foto: B.T.A.

Ambiția îmi va reveni, cu siguranță. La noi, ca și în patinaj, ca și în... scrimă este greu de luptat contra unui „nume". De cele mai multe ori, șanse mai mari de cîștig au tinerii care abia acum se ridică, decît cei din apropierea „numelor" ilustre. Dar pregătesc acum un exercițiu care cred că o să fie o surpriză pentru toți.

— Doriți să reveniți la București?

— Da și aș dori să aduc cu mine și titlul... mondial.

— Succes...!!

Octavian VINTILĂ

RECORDURI ÎN LUMEA NECUVÎNTĂTOARELOR

Centrul new-yorkez pentru informații veterinare a stabilit o listă a celor mai bune... performanțe — este adevărat, neomologabile! — stabilite de diverse animale.

VITEZA

Atingînd viteza de 96 km kilometri pe oră, antilopa este cel mai iute sprinter din lumea animalelor. **Ghepardul**, cu 90 km pe oră și **cangurul** cu 70, au dreptul, de asemenea, la un loc pe... podium.

CURSE DE FOND

Gazela se situează în frunte, grație unei rezistențe care îi permite să acopere distanța unui maraton, cu viteză de 56 km pe oră. **Renul** se clasează pe locul al doilea, cu 40 km pe oră.

ÎNĂLȚIME

Recordul aparține net **delfinului**, cu 6,60 m. Urmează puma cu 5 metri.

LUNGIME

Victorie previzibilă a **cangurului**, cu 14 metri.

...Am uitat de pe această listă... **puricele**, care este imbatabil la săritura în înălțime.

ANTRENOR... 48 DE ORE!

Un record în materie — socotit fără precedent în istoria fotbalului — a bătut, recent, antrenorul mexican Helenio Hernandez.

Angajat de cunoscutul club F.C. Guadalajara din prima ligă, Hernandez s-a prezentat la lucru luni dimineața, marți a efectuat un prim antrenament cu jucătorii, iar miercuri seara a fost înștiințat că este... demis din funcție!! În plus, conducerea clubului — care l-a înlocuit pe Hernandez cu peruvianul W. Ormeno — a motivat demiterea primului antrenor prin argumente de ordin... financiar, deși contractul cu Ormeno — anunțat public — prevedea un salariu dublu!!

O RELUARE RATATĂ

BOX ÎNTRE... SUPĂ ȘI DESERT!

Pentru prima oară, după multe decenii, un manager francez a încercat să adapteze, la Paris, un vechi obicei al cluburilor londoneze de altădată, organizînd un meci de box într-un... restaurant, cu asistență în fracuri și rochii lungi!

Sperînd să transforme, cu timpul, experimentul într-o afacere de mari proporții, managerul Levine a angajat salonul unui hotel la modă, „Meridien", invitînd peste o sută de persoane din „lumea bună" a Parisului să mănînce copios și să urmărească... meciul dintre campionul Franței, **Kichinian**, și spaniolul Torres. Totul pentru 400 de franci...

În ciuda celor două nume sonore și a eforturilor de a amenaja un ring regulamentar, încercarea a dat greș, puținii spectatori declarînd că boxul și... brînza nu merg împreună și că nu intenționează să mai urmărească — de fel — asemenea reprezentanții penibile.

Comentînd, cu amărăciune, în „Paris Match" (din care reproducem imaginea alăturată) seara petrecută la „Meridien", Guillaume Hanoteau susține — cu multă dreptate — că o întrecere sportivă transformată într-un privilegiu al celor cu bani își pierde sensul de a exista, devenind un „spectacol trist", la care nu merită să-ți pierzi vremea.

Se pare că după acest experiment nefericit, la Paris boxul se va reîntoarce — definitiv — între tribunele pătimașe ale Palatului Sportului, spre deliciul spectatorului de rînd și spre disperarea abilului Levine...

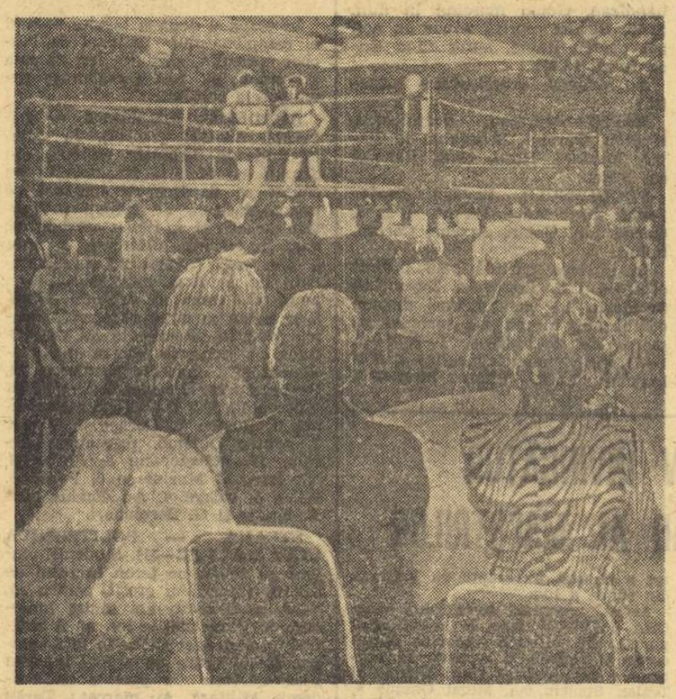

Lipsește doar orchestra...

PENDULĂ... CU „GOLURI"

Fostul arbitru italian de primă ligă, Nino Guzzi, s-a dedicat — după încheierea activității pe terenurile de fotbal — migăloasei meserii de ceasornicar, creînd un tip de mini-pendulă care se bucură de mult succes printre „tifosi". Pendula lui Guzzi nu bate, la fiecare oră, ci „vorbește", anunțînd ora exactă prin repetarea cuvîntului „gol", în vreme ce cifrele de pe cadran reprezintă siluete de fotbaliști celebri.

Gurile rele afirmă că dacă Guzzi — altfel un arbitru cunoscut — s-ar fi ocupat de la bun început de ceasurile sale, fotbalul italian ar fi avut mai mult de cîștigat!

Știați că...

...Celebrul săritor cu schiurile, norvegianul Wirkola, este și un renumit fotbalist în țara sa? El joacă în echipa Rosenborg Trondheim, cîștigătoarea „Cupei Norvegiei". În partida internațională pentru „Cupa cupelor" dintre Celtic Glasgow și Trondheim (2—1) golul nordicilor a fost marcat de Wirkola.

...sabrerul polonez, Jerzy Pawlowski, multiplu campion mondial și olimpic, s-a retras din activitatea competițională recent, la vîrsta de 41 ani? În meciul de adio, exact în ziua cînd Pawlowski împlinea 41 de ani, echipa de sabie a Poloniei a susținut în întîlnirea cu echipa Ungariei în care renumitul mușchetar polonez a cîștigat toate asalturile.

...fostul jucător brazilian, Almir, care a evoluat în echipa Braziliei la C.M. din Elveția (1954), Suedia (1958) și Chile (1962), a fost împușcat mortal într-un bar prost famat din localitatea braziliană Passage?

...tribunele din jurul trambulinei de sărituri cu schiurile din Innsbruck, care va găzdui J.O. de iarnă din 1976 — au o capacitate de 60 000 de locuri? Interesant este faptul că, această importantă bază sportivă olimpică se află la o distanță de un sfert de oră cu mașina față de centrul orașului Innsbruck.

...fostul dublu campion olimpic, atletul african Keino Kipchoge este tatăl a 6 copii. Acesta a fost motivul principal care l-a determinat să treacă la profesionism.

Bilanț rugbystic

Recent, la Paris, a luat sfîrșit turneul în Europa al echipei Noii-Zeelande. Începută în luna octombrie anul trecut, călătoria faimoasei echipe All Blacks s-a încheiat la 10 februarie, în capitala Franței.

Timp de aproape patru luni, celebra echipă a insulei din Pacific a susținut 30 de jocuri, din care a cîștigat 23, a făcut 2 meciuri nule și a suferit 5 înfrîngeri. Ultima dintre ele a însemnat și cea mai mare surpriză: eșecul din fața echipei Franței, la Paris (13—6).

În aceste 30 de întîlniri, neozeelandezii au marcat 508 puncte și au primit 254.

De la prima deplasare a echipei Noii Zeelande în Europa au trecut 85 de ani. Într-adevăr, primul turneu a avut loc în 1888. Atunci din cele 16 jocuri susținute, Noua Zeelandă a cîștigat unul singur, contra Irlandei.

C. MORȚUN

EXPLICAȚIE... SIMPLĂ!

Horst Koeppel, internaționalul vest-german de la Vf. L. Stuttgart, se află — la 23 de ani — într-un continuu progres, mulți comentatori de specialitate preconizînd pentru toamna transferul său, costisitor, la Bayern München, cunoscuta echipa a lui Müller și Beckenbauer. În ciuda calităților sale remarcabile, cu 16 evoluții în reprezentativa R.F.G., Koeppel a fost adesea criticat că nu știe să joace mingile aeriene, fiind deficitar la lovîturile cu capul. Vizitat acasă de un reporter al revistei „Kicker" și întrebat asupra acestei „lacune", Koeppel n-a avut nevoie de cuvinte pentru a convinge: și-a scos... peruca, arătînd o chelie surprinzătoare pentru vîrsta sa dar — scrie confratele vest-german — „luciosă ca o oglindă".

MIC DICȚIONAR FOTBALISTIC

DOMINARE STERILĂ = ...Birocrație fotbalistică!
FUNDAȘ CARE SALVEAZĂ DE PE LINIA PORȚII = ...Salvagol!
JOC EGAL = Nu ești mai bun dar nici eu mai slab!
JUCĂTOR = Relație... minge-fotbal!
DOMINARE TERITORIALĂ A OASPEȚILOR = Musafiri cu tupeu!
JOC LA OFSAID = Linie mobilă cu... mobil!
JOC OBSTRUCȚIONIST = A jena adversarul... fără jenă!
JUCĂTOR IEȘIT DIN FORMĂ = ...Reformă!

D. C. MAZILU

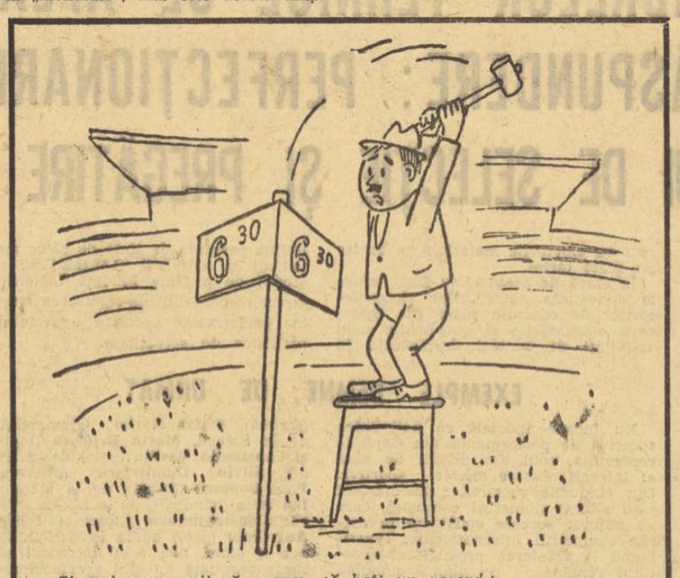

— Și mai spun unii că e greu să bați un record!

Desen de G. BADEA